

## Ivanov príbeh

Narodil som sa v Cali, kolumbijskom meste blízko Tichého oceána, no vyrastal som v Bogote, hlavnom meste krajiny. Na Kube som študoval filmovú réžiu a fotografiu. Veľmi skoro som začal fotiť a točiť dokumentárne filmy.

V roku 2005 som stretol svoju budúcu ženu, Francúzsku, ktorá práve cestovala po Kolumbii. Zaľúbil som sa do nej. Štyri roky so mnou žila v Kolumbii. Potom sme boli na prázdninách vo Francúzsku, stretol som jej rodinu. Páčilo sa mi, čo som tam videl a zažil.



Keď sme prišli späť do Kolumbie, začal som pracovať na rôznych projektoch pre medzinárodné humanitárne organizácie a organizácie na pomoc v núdzi.

V roku 2009 som sa oženil. To bol moment, keď sme sa rozhodli, že pôjdeme do Francúzska. Vrátil som sa do Kolumbie dokončiť prácu a o pár mesiacov neskôr som bol späť vo Francúzsku - rozhodnutý žiť tu natrvalo.

Zo začiatku bolo všetko skvelé. Bolo to tu ako na prázdninách, počas ktorých cestujete a spoznávate krajinu. Ale potom prišla zima a naše prázdniny sa skončili. Dochádzali nám peniaze a moja francúzština nebola veľmi dobrá. Odrazu som pochopil, že ak si chcem nájsť prácu, ktorá by zodpovedala mojej kvalifikácii, musím sa naučiť lepšie po francúzsky. Išiel som teda na jazykový kurz. Postupne som sa oboznamoval s klubovou a kultúrnou scénou v Dijone. Pracoval som ako dobrovoľník na takmer všetkých oslavách a festivaloch v meste. Pomaly som si tu vybudoval nové sociálne siete a ľudia ma začali v meste poznať. Vďaka niekoľkým dobrým priateľom, trpezlivosti mojej ženy a mojej túžbe vybudovať si nový život v Dijone, som postupne začal chcieť žiť vo Francúzsku.

V roku 2010 som spoznal šéfa univerzitného rádia, ktorý mi navrhol, aby som robil show o kolumbijskej hudbe. Súhlasil som. A musím povedať, že vďaka tejto show sa ľahšie zmierujem s tým, že bývam ďaleko od svojej domoviny. Kedykoľvek som "on air", cítim sa ako doma. Takisto je to dobrý zdroj dodatočného príjmu. Inak tiež pracujem ako DJ na rôznych párty, v baroch a na festivaloch.

Zatiaľ som nemal vo Francúzsku stabilnú prácu. Vypomáhal som školám, aj pri zbere hrozna, pretože Dijon leží vo vinárskom regióne. Okrem toho viem fotografické workshopy pre mladých ľudí a deti. Stále však nemám stabilnú prácu, ktorá by mi umožnila voľnejšie dýchať. Preto som si našiel klub, kde môžem viesť fotografické workshopy a medzikultúrne projekty. Myslím si, že toto je pre mňa najlepší spôsob, ako žiť vo Francúzsku - ponúknuť druhým to, čo viem a naučiť sa pritom niečo nové.

Väčšinu času sa vo Francúzsku cítim dobre. Skutočne šťastným ma spravilo narodenie mojej dcéry Niny. Narodila sa v júli 2012. Tak ako mi rádio dalo pocit, že som doma, ona mi dala motiváciu spraviť všetko potrebné, aby som sa nadobro usadil vo Francúzsku a už nechodil do Kolumbie.

Na Francúzsku a Dijone mám najradšej, že je to tu bezpečné. Teraz, keď mi pred očami vyrastá dcérka, som si uvedomil, aké dôležité je žiť v meste, kde sa cítite bezpečne. Keď sme žili v Bogote, museli sme byť neustále v strehu a dávať pozor, kto prichádza z druhej strany cesty. Veľakrát nás okradli. Jednoducho v Bogote musí mať človek oči otvorené.

Celkovo sa ku mne ľudia v Dijone správajú veľmi dobre. Niektorí sú úplní ignoranti a nemajú najmenšie zdanie, kde Kolumbia leží a akým jazykom sa tam hovorí. Vedia len, že je to krajina futbalu a kokaínu. "Kolumbia, Pablo Escobar, kokaín, guerrilla!" Áno, sčasti je to pravda, ale Kolumbia nie je ani zďaleka len o tom. Toto je obraz, ktorý o krajine vytvárajú médiá.

Niekedy si myslím, že Francúzsko je krajina, ktorá skrýva svoj rasizmus a predstiera, že v ňom vládne tolerancia a právny štát. Časť reality je však taká, že aj tu je diskriminácia. Veľa ľudí ani nevie, kedy a ako sa správajú rasisticky. Mnohokrát robia veci bez toho, aby to tak mysleli. Mnohí ťa okamžite zaškatulujú podľa farby pleti a toho, odkiaľ pochádzaš, najmä ak si z arabských krajín alebo východnej Európy. My Latinoameričania máme lepší imidž. Veľa ľudí sa ma pýta, či som sa stal niekedy obeťou rasizmu kvôli tomu, že som Afro-Kolumbijčan - teda mám čiernu pleť. Možno som sa stal obeťou skrytej diskriminácie, možno preto som si nenašiel prácu, ktorá by zodpovedala mojej kvalifikácii. Možno majú pravdu. Ale možno je to tiež súčasťou ekonomickej krízy.

Isté je to, že moja rodná krajina mi nikdy neprestane chýbať, jej ľudia, moji priatelia, moja rodina, miesta, ktoré poznám a príbehy, ktoré som tam zažil.